

Az ünnep lényege az együtt töltött idő

Nagycsalád, nagy öröm

Az ünnepek előtt T. Mészáros András polgármester és Segesdi János alpolgármester ellátogatót a legnagyobb érdi családhoz. A város vezetése jelképes ajándékkal köszöntötte Király Ignácát.

A nagycsalád nem probléma, hanem áldás. Király Ignác és felesége 16 gyermeket nevelt fel, nyolc lányuk és nyolc fiúnak biztosított meleg szülői ottlont. „Már csak nyolc gyerek van itthon, a többiek kirepültek, vagy kirepülőfélben vannak. Harmincöt a legidősebb és tizenhárom a legfiatalabb” – mesélte lapunknak a családfő, Király Ignác. A család 37 évvel ezelőtt választotta lakhelyét Érdre, azóta szép létszámmal – 16 gyermekkel és 13 unokával – bővült.

Időnként négy generáció találkozik a szülői házban.

– A régiek is így működtek, ugye. Nagyjából egy fedél alatt volt minden élő generáció. A dédinek is volt dolga: a botjával kopogtatott, mikor a betyár kölyök valami rosszat csinálkodott. Mi úgy működünk, hogy lehetőleg mindenkinek meglegyen a maga kis territórium, ahol jól érzi magát. Fenn vannak szo-

bák, ahol az ő életük zajlik, hiszen tulajdonképpen fiatal felnőttek mindannyian. Egy autonómia van, meg egy nagy közös életritmus, és a kettőnek próbáljuk a harmóniáját megoldani – mondta a tizenhat gyermekes családapa.

– A nagycsaládot – mi, NOE-sok – 3 gyerektől számítjuk. Mi ezt elég hamar elértük. Mi országosan vagyunk már inkább nagycsalád. Az ország legnagyobb öt családjában benne vagyunk. Nekünk ez természetes. Kívülről lehet néha érdekes, meg csodálatos, szenzáció jellegű. Én azt szeretném egyszer elérni, hogy valahol mindenkinek ez legyen a természetes, hogy ez egy emberhez méltó életforma. Persze kell hozzá egy csomó áldásos háttér, például, hogy van egészségünk, hogy tudtuk ezt vállalni és működtetni, tudatosan – hangsúlyozta.

Királyéknál az ünnepek nem az ajándékozásról, sokkal inkább a családról, az együtt eltöltött időről szólnak.

– Egy napot kijelöltünk már régen, ez 25-e. Ekkor összejön a „nép”. Persze ekkora létszámnál nem lehet nagy fogadórendszert kialakítani asztalterítés szempontjából, hanem svédasztalos technikával ünnepelünk. Délutánra pedig csinálunk egy kis műsort a kirepültek részére – mondta Király Ignác.

Nem ez volt az első alkalom, amikor a város első embere tiszteletét tette a Király családnál, és természetesen idén sem érkezett üres kézzel: jelképes ajándékkal és jókívánásokkal

Segesdi János alpolgármester és T. Mészáros András polgármester a házigazdával

Király Ignác az ajándékosárral

köszöntötte a ház lakóit. T. Mészáros András arról beszélt lapunknak, miért tartja fontosnak a látogatást:

– Ez lassan már hagyománnyá válik, szokássá válik nálunk. Én azt gondolom, hogy egy olyan család, ahol 16 gyermek nő fel – és ugye a nagya már mind diplomás –, azt gondolom, hogy ez egy olyan példamutató hely, ahová igenis a város vezetésének el kell menni, és legalább így ünnep környékén megköszönni őket azzal, hogy meglátogatjuk. Én úgy gondolom, hogy a jövőre nézve is nagyon tanulságos ez az élet, ami Király Ignácot és családját illeti, hiszen látszik:

nem igaz az az állítás, hogy aki gyereket vállal, az a szegénységet vállalja. Az viszont, hogy aki minél több gyermeket vállal, annál gazdagabb lelkieken és adott esetben akár vagyoni szempontból is, az az állítás inkább követendő és megfogandó.

Érd a fiatal családok városa, az átlagéletkor nincs 35 év. A jelenlegi városvezetés nagy hangsúlyt fektet a családok helyzetének javítására.

– Látható, hogy teljes életet lehet élni úgy is, hogy valakinek 16 gyermeke van. És teljes életet lehet úgy is élni természetesen, hogy nincs gyermeke, de a nemzet szempontjából, a város szempontjából talán mégis az az egészségesebb, hogy ha legalább három gyermek van – ugye szokták volt mondani, hogy egy a mamának, egy a papának, egy meg a hazának –, ilyen tekintetben biztos, hogy példamutató dolog. Nagyon nehéz, személyes ügy, hogy ki hogyan és miképp képzeleli el maga körül a családját, és ebbe én nem is szeretnék beleszólni, de azt gondolom, hogy aki így képzelte el, az mindenesetre nagyon tiszteltetelmű – zárta szavait T. Mészáros András.

Kovács Renáta

Érd legidősebb lakóit köszöntötték

Évszázadnyi élet a monostorban és a Napfényben

Az egyikük százkettedik, a másikuk százegyedik évében jár, de jóval kevesebbnek látszanak. Magyary Jolán az érdi Regina Mundi ciszterci monostor, Várnai György a Napfény Otthon lakója. Őket köszöntötte az év végén a város önkormányzata, Segesdi János alpolgármester ajándékosmaggal lepte meg az ünnepeltek.

A Napfény Otthon Kende utcai épületében ötméteres fenyőfa áll feldíszítve, itt az egyik kis szobában várta az alpolgármestert Várnai György, aki az ünnepi pillanat után hosszasan ecsetelte egészségi állapotát:

– Le vagyok gyengülve, nem ettem már harmadik napja. Beszűkült az étletterem, tehetetlenek érzem magam, kopnak az ízületek. Ha látná Segesdi úr, hogy megyek, bot nélkül

zel, az ajándékosmaggal itt sem maradt el. A beszélgetés kicsit nehézkes, hiszen a több mint egy évszázad kicsit megviselte az egyébként derűs, mosolygós ünnepelt hallását. Assumpta nővért a jó Isten egy szentgottárdi vallásos, köztisztelőben álló, dolgos, jómódú polgári családba teremtette, ahol a szépre, a jóra és a zenére tanították. A vallási életet igen komolyan vette, lelki élete elmélyült.

– 1926-ban felvételt nyertem a Nemzeti Zenedébe, a mai Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem elődjébe, még Lajtha László vett fel – mesélte. – Szerzetesi hivatásom két évtizeden keresztül, lassan érlelődött. Harminchat éves voltam, amikor döntöttem, amikor megismertem a ciszterci Naszályi Elemér atyát. Az Isten mint féltékeny vőlegény állandó édesgetéssel, kedvességgel, neveléssel, akadályokkal, tanítással és szigorral vonzott, húzott magam felé. Emil atya szabad életre, szabad vallásra nevelt, és arra, hogy a szerzetesélet lényege a Regula. Nehéz volt a búcsú szüleimtől, édesanyámmal szünetelt, amikor megtudta döntésem, édesapám

Segesdi János alpolgármester, Koda Katalin otthonvezető és Várnai György

már nem is tudok közlekedni. Tönkrementek a lábaim, a szívem még vinne, de „ezek” itt nem – mutatott rakoncátlan lábaira, amire így reagált az alpolgármester:

– Édesapám nyolcvanhét éves volt, amikor itt hagyott, de előtte tíz évig már csak járókerettel tudott menni.

Várnai Gyuri bácsi 1910-ben született Budapesten, de három évtizedet vidéken töltött, közben pedig hét hónapra „kiugrott” Amerikába.

– Én falusi kocsmáros voltam négy elemivel, semmi több – folytatta. – Elég jó kezűgyességem volt, ezért túl a negyvenen elhátároztam, hogy kitanulok egy szakmát. A bőrdíszművészetet választottam, nagyon szerettem ezt a munkát is. Mára egyedül maradtam, nincs senkim, tizenhét éve vagyok az otthon lakója. Ideköltözésem előtt nem sokkal hunyt el a feleségem...

– Hogyan telnek itt a napjai? – kérdeztem.

– Szerencsére a szemem még jó, sokat olvasok és tévézek. A hallásommal már sajnos baj van, négy éve hallókészüléket viselek.

Gyuri bácsi a gazdag ajándékosmaggól a legjobban a bornak és az édességnek örült. Úgy érzi, mióta nehezen jár, az élet nagy teherként nehezedik rá, és az új év már kevésbé hozza meg neki a boldogságot...

Egy évvel idősebb nála Magyary Jolán M. Assumpta nővér, akihez ugyancsak ellátogatót az alpolgármester. A Regina Mundi ciszterci monostorban már nagyon várják, terített asztallal, süteménnyel, itallal. Ő se ment üres kéz-

Magyary Jolán M. Assumpta nővér

összetett kézzel könyörgött, nagyobbik nővérem azt mondta: „Mit akarsz te, hiszen olyan beteg vagy!” De nem én cselekedtem, más dolgozott bennem! Assumpta nővér (névének jelentése: égbé ragadott) élete X. Szent Pius pápasága alatt kezdődött, és már a kilencedik pápánál tart.

– A XVI. pápánál fogom befejezni – mondta csendesén. – Kell tanulnom imádkozni, gyakorolni, hogyan szólítom meg az Urat? Az Úr Jézushoz megyek, az ő ölelő karjaiba vágyom, készülök a nagy találkozásra.

Addig is mindennap dolgozik a könyhában, sokat olvas, de tévét egyáltalán nem néz, mert mint mondta: „Nem akarom összezavarni a gondolataimat, nem tudnék aludni tőle.”

– Milyen a világ most? – próbálkozott egy utolsó kérdéssel.

– Züllött, nagy az összevisszaság, s ebből kellene valahogy kímáznunk – válaszolta, majd így búcsúzott:

– Nyugalom, békeség...
Temesi László

A ciszterci rend női ágának magyarországi újjáélesztője

Száz éve született Naszályi Emil

A Ciszterci Nővérek Regina Mundi Apátsága bensőséges ünnepség keretében emlékezett meg alapító atyjára, Naszályi Emil születésének 100. évfordulójáról. A XI. században alapított férfi- és a XII. század elején létrehozott ciszterci apátságok közül öt magyar területen létesült. A Szent Benedek regula szerint élő, az írásbeliség, az irodalom és a kódexírás műhelyévé vált ciszterci közösségek azonban a török időkben megszűntek. Csak a XVII. században indul újra a szerzetesi élet Zircen. A ciszterci apácák azonban csak 1945-ben alapíthatnak újra apátságot – de ez a történet már Naszályi Emil életének története is.

Naszályi János 1910. december 15-én született Bicskén, négygyermekes iparoscsaládból. A művelt és mélyen vallásos szülőik tanítója és hittanárja javaslatára 1921-ben a Budai Szent Imre Gimnáziumba írták. Még középiskolás volt, amikor Isonzót megjárt édesapja halálós ágyánál megvalóította, hogy pap szeretne lenni. A keresztény elveken épülő családi légkör és a község vallási élete jó talaja volt későbbi hivatásának. 1929-ben vették fel a ciszterci rendbe, ahol az Emil nevet kapta. Hat évig tanult Rómában, ahol filozó-

Élte, amit tanított, és azt tanította, amit élt

fiából és teológiából doktori fokozatot szerzett. 1935-ben Rómában szentelték pappá Albino Lucianival, a későbbi I. János Pál pápával együtt. 1938-ban tért vissza Zircra, ahol a rendi főiskola morális és egyházi ének tanára lett. Járta az országot, lelkesen, fáradtságot nem ismerve, lelki gyakorlatokat adott minden korosztálynak és minden társadalmi rétegnek. Az 1940-es években már országos hírvéldőként és lelki vezetőként tartották számon.

A zirci szerzetesi élet, az ünnepélyes liturgia a fiatal lányokat is vonzotta, akikben feléledt a magyar ciszterci női monasztikus élet újjáélesztésének vágya. Naszályi Emil

atyja, a zirci kórus vezetője, bölcs előrelátással és kitartással egyengette útjukat, és 1944. szeptember 8-án kezdeményezte egy női monostor alapítását. A zirci apát Emil atyát bízta meg ezzel a feladattal. Ezt a megbízást Mindszenty József veszprémi püspökként dekrétummal erősítette meg.

1945-ben indult a szervezés a földosztáskor kapott 50 hold megművelésével, rajta egy romos épülettel. Az egykori juhállóból lassan Bakonyboldogasszony lakható monostora lett. 1945. december 16-án, 300 évvel az utolsó magyar ciszterci apáca halála után, a nagyesztorgári templomban tizenegy nővér öltötte magára a rend fehér ruháját. A szerzetesi életet választó fiatal lányokat Emil atya vezette be a ciszterci szokásokba, napi-rendbe, a zsolozsma végzésének módjába, sőt a mezőgazdasági ismeretekbe is. Élte, amit tanított, és azt tanította, amit élt. A nővérek 1949. december 17-én – a Regina Mundi nővérei – örök fogadalmat tettek, és egész életre szóló előljárójuknak megválasztották Punk Mária Gemma perjelnot. Őt boldog év után jött a szerzetesrendek feloszlása 1950-ben, és az eszményen kívül más nem maradt.

Az apácákat szétszórta, de a rend nem szűnt meg. Hogy a vigyázó szemek előtt eltűnjenek, a főváros közelében, Érden vásároltak egy házat, ahol titokban éltek tovább szerzetesi életüket. Naszályi Emil és a szerzetesnők küzdelmének eredménye, hogy az ősi mintát követő monostor fölépülhetett. Az 1993. szeptember 11-i felszentelése után az oltárnál az alapító atya még 9 évig misézhetett, míg 2002. november 7-én, 92 éves korában megtért teremtőjéhez. „Nem ment el. Közöttünk van, jelen van és velünk van. Tanítása, regula-magyarzatai és elmélkedései mindennapi kenyerünk lettek” – vallják az érdi apátság nővérei. A legnagyobb műve, hogy Szent Benedek Reguláját mint életformát megvalósította, megtartását megmutatta és átadta.

A nagy jubileumot december 19-én vasárnap, a fél 9-kor kezdődő szentmisében ünnepelték a ciszterciek érdi Regina Mundi templomában, ahol Naszályi Emil teste is nyugszik. Az ünnepi szentmisét Spányi Antal székesfehérvári katolikus püspök celebrálta. „Szívem ünnepi szózáttól árad, zengem dalomat a Királynak!” – a 44. zsolzart Naszályi Emilért szölte.

Vizsy Ferenc